

AAARGH REPRINTS

< aaarghinternational@hotmail.com >

TRIJUMFI REVIZIONIZMA

Robert FAURISON

Teheran, 11.12.2007

Predsedniku Mahmud Ahmadinedžadu;

Zatvoreniciima koje nosimo na savesti, Ernestu Zundelu, Germar Rudolfu, Horst Maleru;

Posvećeno takođe Arturu Bucu, Fred Lojhteru, Barbari Kulaskoj, Ahmed Ramiju, Gerd Honsiku, Heinc Kopeu.

Rezime

U toku niremberškog procesa je sud pobjedničkih, savezničkih sila, podneo, između ostalih, sledeće optužbe protiv pobeđene Nemačke:

1. da je naredila i isplanirala fizičko istrebljenje Jevreja na tlu Evrope ;
2. da je u tu svrhu koncipirala i upotrebila oružja za masovna ubijanja, a naročito tkz. « gasne komore » ;
3. da je u najvećoj meri na taj, a uključujući i ostale moguće načine, direktno uzrokovala smrt šest miliona Jevreja.

Od tada pa do danas ni jedan jedini solidni naučni dokaz, koji bi mogao da podupre ove tvrdnje, nije proizveden. Pa ipak, već šezdeset godina, te optužbe su više nego prisutne u svim zapadnim medijima. Prof. Robert Forison je 1980. godine izneo sledeći zaključak:

« Navodne hitlerove gasne komore i navodni genocid nad Jevrejima zajedno predstavljaju jednu te istu istorijsku laž koja je omogućila kolosalnu političko-ekonomsku prevaru i pljačku u kojoj su glavni dobitnici Izrael i cionistički pokret uopšte, a glavne žrtve nemački narod (ali ne i njihove vođe) i palestinski narod u celini. »

Danas, 2006. godine, on i dalje, i u potpunosti, stoji iza te svoje tvrdnje.

Tokom proteklih 60. god. revizionisti su, počevši sa Francuzima Morisom Bardešom i Polom Rasinjeom, ostvarili, s naučnog i istorijskog stanovišta, niz impresivnih pobeda nad svojim opozantima. Ovde ćemo navesti samo izbor od nekih dvadesetak primera najupečatljivijih pobeda, izvojevanih od 1951. god. do danas.

Revizionizam nije ideološki pokret, on je metodološki pristup, analiza, inspirisan utvrđivanjem istorijske istine. Okolnosti su učinile da je on postao i jedna velika « intelektualna » avantura današnjeg vremena.

Robert Forison je rođen 1929.godine. Otac mu je bio Francuz a majka engleskog (škotskog) porekla. U početku je predavao klasičnu književnost (francusku, latinsku, grčku), nakon toga specijalizirao analizu tekstova moderne i savremene francuske književnosti a potom i kritiku tekstova i dokumenata uopšte (literatura, istorija, medija). Predavao je na Sorboni i na Lionskom Univerzitetu. Zbog njegovih « revizionističkih » stavova predavačka aktivnost mu je zabranjena. Više puta je bio osuđivan. Deset puta je i fizički agresovan. U Francuskoj su mu (kao, uostalom i svim revizionistima) sva medija u potpunosti nedostupna (citaj zabranjena). Između ostalih dela napisao je i « Revizionističke spise » (1974-1998), štampane u četiri toma, drugo izdanje, LV-2027 str. (Ecrits révisionnistes, 1974-1998, 2e édition, LV-2027 p.)
[<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>]

Napomena

Naziv ovog izlaganja je « Trijumfi revizionizma » a nikako « Istorija revizionizma » ili « Argumenti revizionizma ». Njegova tema su samo one naše pobede koje su nam direktno ili indirektno priznate od strane naših suparnika. Napomene u pogledu autora, dela ili ostalih argumenata u prilog revizionizmu ovde neće biti sistematski primenjivane. A ako bih već morao da napomenem (ili preporučim) jedan mali uzorak iz brojne revizionističke literature onda bih naveo kao moju prvu referencu delo Artura Roberta Butza « Obmana dvadesetog veka / Afera navodnog istrebljenja evropskih Jevreja » izdato 1976. ([The Hoax of the Twentieth Century / The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry](#), Arthur Robert Butz). Knjiga je u najmanju ruku magistralna. Za celih trideset godina njenog postojanja niko nije ni pokušao da je opovrgne ili negira – do te mere je solidno izgrađena ; savetujem vam da pročitate dopunjeno izdanje iz 2003. godine. Isto tako bi trebalo obavezno pročitati i Fred Lojhterov rad : « Stručni izveštaj o navodnim gasnim komorama u Aušvicu, Birkenau i Majdaneku, Poljska » ([An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland](#), Fred Leuchter, Samisdat Publishers, Toronto, 1988. god.); preporučujem vam izdanje iz 1988. godine sa zlatnim koricama. Na 42. strani ovog izdanja naći će te tekst pisma od 14. maja 1988. godine koje govori o definitivnom izostanku otvora u krovu navodnih gasnih komora krematorijuma II i III u Aušvic-Birkenau; Lojhter je, takodje, izdao još tri izveštaja na temu gasnih komora. Od Germara Rudolfa, koji je po struci hemičar, naveo bih « Predavanja o holokostu/ Unakrsno ispitivanje kontroverzija » ([Lectures on the Holocaust / Controversial Issues Cross Examined](#), Theses and Dissertations Press, PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA, 2005) kao i monumentalnu kolekciju od više od trideset tomova koju je izdao pod nazivom « Jedno tromesečje za slobodno istorijsko istraživanje » (« Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung »). A da ne pominjem njegov časopis izdat na engleskom jeziku, Revizionist, i puno drugih dela ovog više nego značajnog

mladog naučnika (Germar je četrdesetdvođodišnjak i trenutno se nalazi u pritvoru u Nemačkoj). Nezaobilazno je i delo kanadskog advokata Barbare Kulazke (Barbara Kulaszka) « Da li je šest miliona zaista umrlo ? » ([Did Six Million Really Die ? / Report of the Evidence in the Canadian « False News » Trial of Ernst Zundel](#) », 1988, izdato 1992) ; tekst je tako sitno odštampao da bi u nekom uobičajenom formatu imao sigurno najmanje hiljadu strana. Ovo delo je svedočanstvo totalnog kolapsa protivničkog tabora: u toku dva duga procesa vođena protiv Ernesta Zundela 1985. i 1988. godine u Torontu (Kanada) doživeli su potpuni krah pred argumentima revizionista. Pravi « Staljingrad » su iskusili tada « tradicionalni », « zvanični » istoričari, počevši od najistaknutijeg od njih, Raula Hilberga. Veoma vazne studije su napisali i Nemci Vilm Staglis i Udo Valendi, Italijan Karlo Matonjo, Španac Enrique Aynat Eknes, Švajcarac Jurgen Graf i još desetak drugih ; devedeset i sedam izdanja časopisa « The Journal of Historical Review » (1980-2002), nastalih najviše zahvaljujući Amerikancu Marku Veberu, predstavljaju neiscrpni izvor informacija kad su u pitanju svi aspekti revizionističkih istraživanja. U Francuskoj su Pjer Gijom, Serž Tion, Onri Rok, Pjer Mare, Vanson Rejnuar, Žan Platan nasledili Morisa Bardeša i Pola Rasinjea ; Internet sajtove i razne publikacije širom sveta na temu revizionizma smo prestali i da brojimo. I sve ovo uprkos cenzuri, progonima i zabranama.

« Holokost » nesumnjivo ostaje jedina prava, zvanična, ako ne i smrtonosna religija celog Zapada. Ona besramno i dalje nastavlja da obmanjuje milione čestitih i poštenih ljudi nagomilavajući pred njihovim očima cipele, naočare, kofere, praveci hrpe kose, i sve to predstavljajući kao ostatke « pogušenih » ; falsifikujući fotografije ili interpretirajući ih lažno ; deformišući smisao i sadržaj sasvim bezazlenih dokumenata ; pozivajući se na « profesionalne » svedoke ; beskrajnim umnožavanjem spomenika, ceremonija, filmova, utupljivanjem i ispiranjem mozгова već od malih nogu, u školama ; organizujući « hodočašća » na sveta mesta jevrejskog mučeništva i spektakularna suđenja svetogrđnika s otvorenim pozivima na linčovanje.

* * *

Predsednik Ahmadinedžad je video tačno : navodni « Holokost » jevrejskog naroda nije ništa drugo do « mit », tj verovanje koje je opstalo i i dalje opstaje samo zahvaljujući **lakoverju** ili **neznanju**. U Francuskoj je sasvim legalno proklamovati vašu neveru u Boga, ali je zato apsolutno zabranjeno izjaviti da ne verujete ili bar sumnjate u « Holokost ». Ova opšta zabrana svakog mogućeg vida osporavanja zvanično usvojenih « istorijskih istina » je oficijelno ustanovljena zakonom izglasanim 13. jula 1990. godine i objavljenog u Zvaničnom žurnalu francuske Republike (*Journal officiel de la République française*) 14. jula, na dan komemoracije Republike i Slobode. U njemu je naglašeno da maksimalne izrečene kazne mogu ići i do jedne godine zatvora i 45000€ ; predviđene su, takođe, i eventualne nadoknade za obeštećenja i nimalo zanemarivi sudski troškovi. Francusko zakonodavstvo takođe precizira da je zakon čak « moguće primeniti i u slučajevima kada je ovo osporavanje prezentovano u prikrivenoj, « sumnjivoj » formi, ili pak putem insinucija. » (Krivični zakon, Pariz, Daloz, 2006, str. 2059). U Francuskoj, dakle, postoji samo jedan jedini zvanični mit, mit « Holokosta » i samo jedan mogući vid svetogrđa : ono koje vređa « Holokost ».

Lično sam 11. jula 2006. po ko zna koji put izveden pred sud u Parizu pod optužnicom koja se pozivala upravo na ovaj, « specijalni » zakon. Predsedavajući suda, Nikola Bonal,

je inače pohađao specijalan kurs za suzbijanje revizionizma na Internetu : staž organizovan od strane Centra Simon Vizental koji je ni manje ni više nego pod direktnim protektoratom Reprezentativnog saveta jevrejskih institucija Francuske (CRIF) ! U svojoj pompezno naslovljenoj objavi « CRIF, aktivan element u formiranju sudskih kadrova Evrope », ova jevrejska organizacija, inače halucinantne političke moći, je objavila « urbi et orbi » na svom Internet sajtu da je Nikola Bonal jedan od njihovih studenata –pripravnika http://www.crif.org/?page=articles_display/detail&aid=7222&artyd=2&stinfo=297.376.1467 .

I to nije sve. Javni tužilac, jevrejka po imenu Anne de Fontette, je u svom zaključku optužnice sebi dozvolila da uprkos činjenici da govori u ime svetovne države, pozove na osvetu « Jehove, zaštitnika svog izabranog naroda » protiv « lažljivca » Forisona, krivog jer je preko telefona dao intervju na temu revizionizma iranskoj radio-televizijskoj stanici Sahar 1.

Zaključci donešeni na osnovu revizionističkih istraživanja

Nemci iz doba Trećeg Rajha su želeli da **iskorene** Jevreje sa tla Evrope a ne da ih istrebe (sistematski poubijaju). Oni su želeli jedno « **teritorijalno** finalno rešenje za jevrejski narod » a ne « finalno rešenje » u smislu nekakvog fizičkog istrebljenja (želeti finalno rešenje problema nezaposlenosti ne znači i želeti smrt nezaposlenima). Nemci su posedovali **koncetracione** logore a ne « eksterminacione logore » (izraz u potpunosti izmišljen od strane saveznika). Koristili su **gasne komore za dezinfekciju** u kojima su upotrebljavali insekticid pod nazivom Ciklon B (na bazi cijanovodonične kiseline) a ne gasne komore za ubijanje ljudi ili kamione gasne komore u istu svrhu. Koristili su krematorijume za spaljivanje leševa a ne za spaljivanje živih ljudi. Posleratne fotografije koje navodno predstavljaju « strahote počinjene od strane nacista » nam pokazuju ili bolesne ili umiruće ili mrtve - ali ne i poubijane ljude. Blokade savezničkih trupa, njihovo konstantno bombardovanje, apokaliptično stanje u kom se nalazila Nemačka pred kraj šestogodišnjeg rata, opšta glad i harajuće epidemije, a pogotovo tifus, opustošili su celu zemlju a naročito logore na zapadnim teritorijama preplavljene masivnim dolaskom zatvorenika evakuisanih iz istočnih logora, bez hrane, lekova i insekticida neophodnog u borbi protiv tifusa.

Ratni haos donosi sa sobom veliku muku i patnju. U modernim ratovima civili zaraćenih strana stradavaju ponekad isto kao i vojska. A možda čak i više.

Konflikt koji je suprotstavio Nemački narod i Jevreje u periodu između 1933. – 1945. godine je bez ikakve sumnje bio više neko mucan po ove druge. Međutim, njihovo realno stradavanje je bilo u daleko manjoj meri nego sto se to oni usuđuju sa smeloscju da priznaju. Nemci su Jevreje bez sumnje tretirali kao hostilnu i opasnu manjinu (a za to su imali i razloga) i protiv njih u ratnim okolnostima vojni i politički vrh Trećeg Rajha je morao da preduzme niz sve strožih vojnih i policijskih mera. U pojedinim slučajevima te mere su predstavljale pritvor u zatvorerničkim logorima a katkada i deportaciju u koncetracione logore i odvođenje na prinudni rad. Ponekad su Jevreji bili i streljani – i to zbog sabotaža, špijunske aktivnosti, terorizma a ponajviše zbog gerilskog rata koji su vodili na strani saveznika i to prvenstveno na ruskom frontu, ali nikada samo iz razloga što su bili Jevreji. Hitler nikada nije naredio niti dozvolio da neko bude **ubijen** iz razloga njegove rasne ili verske pripadnosti. A kad je reč o navodnih šest miliona ubijenih Jevreja, ta cifra je čista izmišljotina bez i jednog opipljivog dokaza koji bi mogao da je podupre i to uprkos svom ulozenom trudu instituta Jad Vašem iz Jerusalema.

Na navedene optužbe Niremberškog suda revizionisti su odgovorili sledeće :

1. Pokažite nam barem jedan dokument koji, po vašem mišljenju, dokazuje da je Hitler ili bilo koji drugi pripadnik nacional-socijalističkog pokreta naredio ili planirao sistematsko uništenje Jevreja
2. Pokažite nam to famozno « oružje za masovno ubijanje » koje bi predstavljalo gasnu komoru ; makar jednu jedinu, u Aušvicu ili bilo gde drugde ; a ako slučajno niste u stanju da to uradite, jer su, ako vam je verovati na rec, Nemci navodno uništili « zločinačko oružje », donesite nam bar jedan tehnički plan koji predstavlja neku od tih navodnih « klanica » i objasnite nam kako je uopšte neka tako fantastično ubojita naprava nezamislivog kapaciteta mogla da funkcioniše a da ne izazove kontaminaciju i smrt egzekutora i njihovih pomoćnika;
3. Demonstrirajte nam kako ste došli do vaše cifre od šest miliona žrtava

Već više od šezdeset godina, tužioci i istoričari Jevreji i ostali, ni jedan od naša tri zahteva nisu uspeli da zadovolje. Dakle, za svoje optužbe oni nemaju dokaza. Drugim rečima, oni optužuju bez ikakve osnove, oni **klevetaju**.

I tu nije kraj. Revizionisti su naveli niz činjenica koje dokazuju da navodno fizičko istrebljenje Jevreja, gasne komore i šest miliona žrtava nisu mogli ni da postoje. 1) Na prvom mestu, milioni evropskih Jevreja su, tokom čitavog rata, živeli na očigled svijuju; velika većina je radila u nemačkim fabrikama u kojima je radna snaga ozbiljno manjkala – dakle, ti Jevreji su preživeli. Još bolje : Nemačka je uporno sve do zadnjih meseci rata nudila da isporuči saveznicima onoliko Jevreja koliko to oni žele – ali samo pod jednim uslovom – da isti ne budu poslani u Palestinu ; i to iz obzira prema « plemenitom i valjanom arapskom narodu » tada već ozbiljno ugroženom velikim prilivom jevrejskih kolonizatora. 2) Druga činjenica je brizno skrivana od javnosti : svaki eventuelni prestup, u to vreme počinjen u odnosu na Jevreje, je mogao uzrokovati najstrože kazne ; ubici samo jednog Jevreja ili Jevrejke vojni sud je mogao presuditi smrtnu kaznu streljanjem ; ovo je važilo čak i za vojsku. Drugim rečima, Jevreji su, živeci pod nemačkom administracijom i postujući njene propise, uživali svu zakonsku zaštitu i to čak i u odnosu na vojna lica. 3) Treće: navodne gasne komore su apsolutno nezamislive u tehničkom smislu : njihovo navodno funkcionisanje je u potpunom neskladu sa zakonima fizike i hemije. Ni u kom slučaju, nakon navodnog gušenja cijanovodoničnim gasom stotina ili hiljada ljudi u jednoj prostoriji, nije moglo odmah da se uđe u istu i manipuliše visoko kontaminiranim leševima. Njihova tela, zatrovana cijanurom kako spolja tako i iznutra, bi bila prosto **nedodiriva**. Cijanhlorid je visoko otrovan gas koji se upija i zadržava po svim mogućim površinama : on se taloži i ulazi u cement, ciglu i jako ga je teško evakuirati; ulazi u kožu, taloži se u telu, nalazi se u sluzi. Upravo taj isti gas se i danas koristi u SAD za izvršenje smrtnih kazni u specijalnim komorama od metala i stakla, sa uvek ugrađenim izuzetno kompleksnim mehanizmom i koje zahtevaju veliku predostrožnost pri upotrebi. Dovoljno je videti jednu takvu gasnu komoru u SAD predviđenu za egzekuciju samo jedne osobe pa da nekome bude sasvim jasno da navodne gasne komore iz Aušvica, a predviđene da ubijaju svakoga dana hiljade ljudi, nisu mogle da postoje i da funkcionišu.

Zapitaćete se sigurno : « Šta je onda bilo sa svim tim Jevrejima za koje revizionisti tvrde da nisu poubijani ? » Odgovor je jednostavan, očigledan i dostupan apsolutno svakome : jedan deo evropskih Jevreja je mrtav isto kao i desetina miliona « ne-Jevreja », zbog rata, gladi, epidemija. Milioni ostalih su jednostavno preživeli. To su navodno « čudom-preživeli » (« miraculés »), kako ih nazivaju današnji obmanjivači i manipulatori. Ti tkz

« čudom-preživeli» Jevreji su se u 1945. godini brojali na milione i rasuti su u pedesetak zemalja širom sveta, počevši od Palestine. Postavlja se pitanje : kako je moguće da uprkos navodnoj odluci o totalnom fizičkom uništenju Jevreja toliki broj ipak preživi ? Milioni « čudom-preživelih», pa to više nije čudo ! To je obična **laž**, lažno čudo, prevara, obmana !

Ja sam, 1980. godine, rezimirao u jednoj rečenici koja se sastoji od šezdeset reči francuskog jezika zaključke istraživačkog rada revizionista:

« Navodne hitlerove gasne komore i navodni genocid nad Jevrejima zajedno predstavljaju jednu te istu istorijsku laž koja je omogućila kolosalnu političko-ekonomsku prevaru i pljačku u kojoj su glavni dobitnici Izrael i zionistički pokret uopšte, a glavne žrtve nemački narod (ali ne i njihove vođe) i palestinski narod u celini. »

Na današnji dan, u 2006. godini ja i dalje u potpunosti stojim iza te moje tvrdnje. Moja izjava nije bila inspirisana bilo kakvom političkom ili religioznom privrženosću ili averzijom. Ona je nastala na osnovu dokaza i činjenica obelodanjenih jednim delom dvema knjigama Morisa Bardeša iz 1948. i 1950. godine o niremberškom procesu i drugim delom knjigom Pola Rasinijea iz 1950. godine « Le Mensonge d'Ulysse ». Pocevsi od 1951. godine, nasi moćni i prebogati protivnici, tako revnosni u suzbijanju revizionizama, su bili prinuđeni, da iz godine u godinu, ustuknu pred našim tehničkim, naučnim i istorijskim argumentima. Trijumfi revizionističkog istraživanja na temu Drugog svetskog rata su brojni i značajni. Međutim, moramo priznati, i to na nasu veliku žalost, da su ostali skoro potpuno nepoznati široj javnosti. Moćnici ovog sveta su dali sve od sebe da ih prikriju, što je i sasvim razumljivo. Njihova dominacija i vlast u današnjem svetu je na direktno zasnovana na religioznom mitu jevrejskog « Holokosta ». Dovedi u pitanje « Holokost » i javno razotkriti veliku obmanu, raskrinkati i demaskirati političare, novinare, istoričare, akademike, raznorazne crkvene i druge « uglednike » i poglavare koji vec šezdeset godina uporno propovedaju laž sve uz proklinjanje « bogohulnika », predstavlja opasnu i pogibeljnu avanturu. Međutim, kao što cemo videti iz priloženog, i uprkos svoj postojećoj represiji, vreme kao da radi u korist revizionista.

Primeri trijumfa revizionizma

Napominjem da ću ovde navesti samo dvadeset primera naših pobeda.

1/ Godine 1951., Jevrejin Leon Poliakov je konstatovao da posedujemo nebrojeno puno dokumentacije kada je u pitanju svaki aspekt istorije III Rajha, sem jednog : « kampanje istrebljenja Jevreja ». U svom *Brevijaru mržnje* piše da « Nijedan dokument nije sačuvan, a možda nikada nije ni postojao » (*Bréviaire de la haine*, Paris, Calmann-Lévy, 1974 (1951), p. 171) L. Poliakov je, inače, pri francuskoj delegaciji prisustvovao nirmberškom sudjenju (1945 – 1946).

Zapažanje : Ovde smo svedoci jednoj veoma važnoj koncesiji u prilog revizionizmu. Zaista, jedna tako pretpostavljena, fenomenalno koncipirana kriminalna organizacija, uređena, organizovana i sprovedena od strane Nemaca, podrazumevala bi postojanje jasne naredbe, plana, instrukcija, budžeta... Jedna tako organizovana akcija, sprovedena godinama, na teritoriji veličine jednog kontinenta i uzrokovajući smrt miliona ljudi, morala bi da ostavi

masu pismenih tragova i dokaza. A logično je da zaključimo da, **ako nam se kaže da takvi dokumenti možda nikada nisu ni postojali, onda ni zločin o kom je reč nije mogao biti počinjen.** U odsustvu bilo kakvog dokumenta, historičaru ne preostaje ništa drugo nego da se liši svakog komentara. Leon Poliakov nam je napravio ovu koncesiju pre 55 godina. Od tada pa sve do 2006. godine njegovi sledbenici, a to se mora naglasiti, takođe nisu uspjeli da pronađu bilo kakav dokumentovani dokaz. Povremeno su pokušavali, tu i tamo, da nas ubede u neko novo otkriće te vrste, ali, kao sto ćemo vec videti u daljem izlaganju, svi su se oni okončavali neslavno po naše suparnike.

2/ Godine 1960., Martin Brozat, inače član Minhenskog Instituta za savremenu istoriju, je napisao: « Ni u Dahau, ni u Bergen-Belsenu, ni u Buhenvaldju, ni Jevreji ni ostali zarobljenici nisu bili likvidirani gasom » (*Die Zeit*, 19. avgust 1960, str. 16).

Zapažanje : Ova iznenadna i neobična koncesija je od izuzetne važnosti. Jedina gasna komora koju je tužilastvo Niremberškog suda rizikovalo da nam prikaže putem filma, je upravo bila ona iz Dachau-a a brojna su bila i svedočanstva o navodnim gušenjima gasom u gore navedenim logorima. Martin Brozat, dakle, implicitno priznaje da su pomenuta svedočanstva bila lažna. Međutim, on nam ne objašnjava konkretno u vezi s čim su ona bila lažna. Isto tako, ne kaže nam ni na šta se ostala svedočenja odnose; na primer, ona u vezi s Aušvicem, Majdanekom, Treblinkom, Sobiborem ili Belzekom, nastavljaju da budu verodostojna. Osamdesetih godina, na natpisu u Dachau, pisalo je na pet svetskih jezika da « gasna komora kamuflirana u vidu tuš kabine » koju turisti posećuju nije « nikada bila upotrebljavana » u tu svrhu. Revizionisti su tada postavili pitanje : Kako i na osnovu čega, u tom slučaju, možemo sa sigurnošću da tvrdimo da je ta prostorija bila « gasna komora » ? Kao rezultat, odgovorni u Muzeju Dahau su zamenili postojeću pankartu novom na kojoj je sada pisalo na nemačkom i na engleskom jeziku « Gasne komore. Ovde se nalazio potencijalni centar za masovna ubijanja » i dodato je « do 150 ljudi je istovremeno moglo biti pogušeno » Ciklonom B, u ovoj prostoriji. Zapažamo reči « potencijalni » i « moglo » (na engleskom « potential » i « could »). Primena ovih izraza ukazuje na obmanu: turiste navodi da veruju da je pomenuta « gasna komora » stvarno služila u tu svrhu dok istovremeno pruža odgovor na primedbu revizionista: » Mi nismo napisali da je ta gasna komora zaista služila za ubijanja ; mi smo samo rekli da je ona mogla biti, u ono vreme, upotrebljena u svrhu ubijanja gore navedenog broja ljudi ». Da zaključimo: Martin Brozat je 1960. godine, bez ikakvog objašnjenja, izjavio putem običnog pisma da niko nije bio ubijen gasom u Dahau ; od tada, dovedeni u nepriliku, odgovorni u Muzeju Dahau pokušavaju, na razne načine, da obmanu posetioce navodeći ih da veruju da su u toj prostoriji koja liči na tuš-kabinu (sto je sasvim normalno jer je to i bila), ljudi stvarno bili ubijani smrtonosnim gasom.

3/ Godine 1968, historičarka jevrejskog porekla, Olga Wormser-Migot, je u svojoj tezi *Nacistički koncentracioni sistem (Le Système concentrationnaire nazi, 1933-1945)*, Paris, Presses universitaires de France, 1968) posvetila čitavo jedno izlaganje, kako to ona naziva, « problemu gasnih komora » (str. 541-544). Ona izražava svoj skepticizam kad je u pitanju verodostojnost čuvenih svedočanstava o postojanju gasnih komora u Mathauzenu i Ravensbruku. Kada je reč o Aušvicu-I, ona je kategorična : logor u kom i dan danas turisti posećuju navodnu gasnu komoru, ustvari je bio « bez gasne komore » (str. 157).

Zapažanje : Užasno teške optužbe protiv pobeđene Nemačke, optužbe za sistematsko ubijanje ljudi gasom, su bile pokrenute samo na osnovu **neproverenih svedočenja** pojedinaca. Uzmimo ovde samo za primer Aušvic-I : Pre 38 godina, jedna historičarka jevrejskog porekla je imala hrabrosti da izjavi da je taj logor bio « bez gasnih komora » ; pa ipak, turisti i danas, u 2006. godini, masivno posećuju u Aušvicu-I prostoriju koju se usuđujemo da i dalje lažno predstavljamo kao « gasnu komoru ». Prevara je više nego očigledna.

4/ U 1979. godini, trideset i četiri francuska historičara su potpisala zajedničku povelju kao odgovor na argumente tehničke prirode koje sam lično naveo kako bih pokazao da se funkcionisanje nacističkih gasnih komora suočava sa ozbiljnim materijalnim problemima. Prema zvaničnoj verziji, Rudolf Hes (Rudolf Höss), jedan od trojice zapovednika logora u Aušvicu, je **priznao** (!) i opisao sam proces trovanja gasom u Aušvicu i Birkenau. Po njegovoj izjavi, poprilično nejasnoj i neodređenoj, odmah posto bi i zadnja osoba izdahnula, uključivao se ventilacioni sistem i ekipa jevrejskih zatvorenika bi ušla u ogromnu prostoriju i započela izvlačenje i transport leševa do krematorijuma. Rudolf Hes takođe napominje da su jevreji pristupali ovom poslu krajnje aljkavo, pušeći i jedući. Napominjem da je ovako nešto bilo apsolutno nemoguće : ne može se ući u prostoriju prepunu cijanovodonične kiseline i uz to pušiti i jesti (gas izuzetno otrovan, prodoran i eksplozivan), i pri tom dodirivati, manipulirati i iznositi s velikim naporom hiljade leševa natopljenih cijanovodoničnom kiselinom, dakle nedodirivih. U deklaraciji tridesetčetvorice našao sam sledeći odgovor na navedeni problem : « **Ne treba se pitati kako je bilo tehnički moguće izvršiti takav zločin. Tehnički je bilo moguće jer je taj zločin bio izvršen** » (*Le Monde*, 21. februar 1979, str. 23).

Zapažanje : Ovo nije odgovor vec eskiviranje postavljenog pitanja. Ako na ovakav način pokušavamo da se izvučemo, to znači da nismo u stanju da odgovorimo. Dakle, ako tridesetčetiri historičara do te mere nisu u stanju da objasne kako je jedan zločin takvog obima mogao da bude izvršen, to znači da isti prevazilazi zakone prirode; drugim rečima, da je imaginaran.

5/ Tokom te iste, 1979. godine, američka vlada je napokon obelodanila avionske snimke Aušvica, koje su do tada držali skrivene. Iz bezočnosti ili naivnosti, autori publikacije, Dino A. Brugioni i Robert G. Poirier, bivši pripadnici Centralne Obaveštajne Službe (CIA), daju malom foto albumu naziv *Ponovna poseta Holokostu (« The Holocaust Revisited »)* i lepe, tu i tamo, nelepne s potpuno neopravdanim naznakama « gasna(e) komora(e) » (Central Intelligence Agency, Washington, February 1979, ST-79-10001).

Zapažanje : Ova prevara neodoljivo podseća na onu više nego jadnu demonstraciju bivšeg američkog ministra Kolina Pouvela (Colin Powell) kada je pokušao na identičan način etiketama polepljenim po avio-snimcima da dokaže da je Irak za vreme vladavine Sadama Huseina posedovao fabrike za proizvodnju « oružja za masivno uništenje ».

U realnosti, ovi obelodanjeni snimci proizvode sasvim suprotan efekat : one upravo idu u prilog tezi o nepostojanju gasnih komora. Na njima se jasno razaznaju krematorijumi koji odaju utisak mira i bez ikakve gomile ljudi u blizini, slepljenih jedni uz druge, u čekanju da uđu u navodne svlačionice i « smrtonosne odaje ». Okolni prostor (teren) je čist i pregledan. Uzane leje baštica krematorijuma su jasno iscrtane i neugažene stopama hiljada ljudi koji su tu , navodno, svakodnevno prolazili. Uzmimo za primer krematorijum br.3 koji se graniči sa fudbalskim igralištem (u šta smo se uverili zahvaljujući originalnim dokumentima *Nacionalnog muzeja u Aušvicu*) a u blizini je i teren za odbojku (*Hefte von Auschwitz*, 15, 1975, bez teksta sa strana 56 i 64). Nedeleko se nalazi i osamnaest bolničkih baraka muškog logora. Sve ukupno, obavljene su trideset i dve vazdušne misije savezničke vojske nad tom oblašću, koja takođe obuhvata veliki industrijski kompleks u Monovicu (Monowitz). Znamo da su Saveznici u više navrata bombardovali sektor industrijske zone trudeći se da poštede sto je moguće više ono sto je bilo evidentno da predstavlja koncentracioni logor, radni logor ili tranzitni logor (a ne « eksterminacioni logor »), i na koji je palo samo par zalutalih bombi.

6/ U 1982. godini, dana 21. aprila, osnovano je u Parizu udruženje za studiju eksterminacije gasom pod nacional-socijalističkim režimom (ASSAG) i « s ciljem da se : pronadu i prekontrolišu svi **elementi koji dokazuju** upotrebu toksičnih gasova od strane rukovodstva nacional-socialističkog režima u Evropi u svrhu ubijanja osoba različitih nacionalnosti, potpomogne publikacija ovih **dokaznih elemenata** i upotrebe u tu svrhu svi mogući kontakti i relacije na nacionalnom i internacionalnom planu ». U članu br. 2 statuta piše : **“Dužina trajanja Udruženja je limitirano ispunjenjem zadataka navedenim u članu br.1”** Navedeno udruženje, osnovano od strane četrnaest osoba, između ostalih, Žermen Tijon, Žorž Velers, Ženevijev Antonioz (rodjena de Gaulle), Bernar Žuano i Pjer Vidal-Nake, od trenutka svog nastanka pa do danas, a tome ima već skoro 25 godina, nije jos ništa publikovalo i pri tom nastavlja da postoji i u 2006. godini. Treba napomenuti da delo pod nazivom *Gasne komore, državna tajna* (« *Chambres à gaz, secret d’Etat* ») nije delo ovog udruženja vec prevod na francuski jezik dela koje su izdali na nemačkom Eugen Kogon, Herman Langbejn i Adalbert Rukerl a s manjim doprinosom par članova ASSAG-a (Paris, Editions de Minuit, 1984).

Zapažanje : Već sam naziv navedenog dela govori sam po sebi o njegovom sadržaju : namesto dokaza, potpomognutih fotografijama gasnih komora, crtežima, krokijima, stručnim ekspertizama ubistvene mašinerije, čitaoc ovde nailazi samo na teoretisanje na osnovu onoga što je nazvano « dokazni elementi » (a ne « dokazi »), a to zato što su, bar nam je tako objašnjeno, gasne komore predstavljale najveću od svih mogućih tajni, « državnu tajnu ». Ako

postoji barem jedno « oružje za masivno uništavanje » koje zaslužuje ozbiljnu i detaljnu ekspertizu onda je to ono. U biti ono predstavlja veliku anomaliju u historiji nauke i to barem iz dva razloga : nijedno slično oružje mu nije prethodovalo a niti mu usledilo; ono je nastalo iz ništavila i vratilo se u ništavilo. U celoj historiji nauke nije postojao ni jedan takav fenomen. U svakom slučaju, sama činjenica da asocijacija (ASSAG) postoji i dan danas nam govori da ona nije ostvarila svoj cilj zbog kojeg je oformljena, ima tome već skoro 25 godina. Ona, dakle, još nije pronašla ni dokaze ni dokazne elemente o postojanju « nacističkih gasnih komora ».

7/ Godine 1982, od 29. juna do 2. jula, održan je u Parizu, na Sorboni, međunarodni kolokvijum kojim su predsedavali dvojica historičara jevrejskog porekla, François Furet i Rejmon Aron. Po rečima organizatora ovog skupa, cilj okupljanja je bio da se svečano i javno da odgovor Robertu Forisonu i « šaćici anarho-komunista » koji ga podržavaju (aluzija na Pijera Gijoma, Žan-Gabrijela Kon-Bendita, Serža Tijona i drugih « slobodnjaka », ponekad i jevrejskog porekla). Zadržanog dana, u toku dugo iščekivane konferencije za štampu, dvojica organizatora su bili prinuđeni da javno priznaju da, « uprkos intenzivnim pretragama » nije pronađena Hitlerova naredba za istrebljenje jevreja. O gasnim komorama nije bilo ni pomena.

Zapažanje : Ovaj kolokvijum je predstavljao prvi pokušaj da se otvoreno dokaže javnosti da revizionisti lažu. Kao i svi ostali slični skupovi koji su usledili (naročito onaj iz 1987. godine, takođe na Sorboni), i na koje je pristup revizionistima takođe bio zabranjen, završio je se potpunim neuspehom po svoje organizatore.

8/ Godine 1983., 26. aprila, prisustvovali smo završnici dugog žalbenog sudskog procesa, koji su povele protiv mene jevrejske organizacije zbog « nanošenja štete bližnjem falsifikovanjem historijskih činjenica ». Tog dana, prva instanca civilnog žalbenog suda u Parizu, sekcija A (predsednik Gregoar), sve potvrđujući moju pređašnju presudu za « nanošenje štete bližnjem » je odala priznanje mom radu. Izrečeno je da se u mojim tekstovima na temu gasnih komora ne može pronaći ni **najmanji trag neozbiljnosti, nemarnosti, namernih propusta, niti laži i iz čega logično sleduje da « o verodostojnosti zaključaka Gospodina Forisona (na temu gasnih komora) mogu suditi samo eksperti, historičari i šira javnost »**.

Zapažanje : Ako ne možemo pronaći u radovima autora koji odbacuje tezu o postojanju gasnih komora ni neozbiljnosti, ni nemarnosti, ni namernih propusta, ni laži, ni « falsifikacije », to je onda dokaz da su njegova dela rezultat rada jednog ozbiljnog istraživača, predatog, savesnog, poštenog i autentičnog, i to na tako visokom nivou da moramo da imamo pravo da javno podržimo stav, onako kako to on čini, da navedene gasne komore nisu ništa drugo do običan mit.

9/ Godine 1983., 7. maja, jevrejka Simon Vej, inače jedna od onih koji su « preživeli genocid », je izjavila na temu gasnih komora : « U toku jednog procesa vođenog protiv Forisona zbog negiranja gasnih komora, tužilačka strana je bila u obavezi da podnese

zvanične dokaze o postojanju gasnih komora. A svi znamo da su nacisti **unistili gasne komore i sistematski poubijali sve svedoke** » (*France-Soir Magazine*, 7 maj 1983, str.47).

Zapažanje : Ako nema ni oružja kojim je izvršen zločin, ni svedoka, šta nam onda preostaje ? Sta reći za prostorije lažno predstavljene kao gasne komore koje milioni obmanjenih posetilaca obilaze ? Šta misliti o osobama koje se predstavljaju kao svedoci ili kao « čudom-preživeli gasne komore » ? **Simon Vej je prvi autoritet holokosta** (« *autorité holocaustique* ») koja je otvoreno dala do znanja da svaki navodni svedok « gušenja gasom » može biti samo lažni svedok. Vec 6. marta 1979., prilikom debate *Televizijski dosijeji* (« *Dossiers de l'écran* ») koju je francuska televizija organizovala povodom američkog feljtona « Holokost », ona je otvoreno izrazila svoju antipatiju prema Morisu Benrubiju, prezentovanog kao « svedoka gasnih komora ». On je se, između ostalog, držao jako diskretno u odnosu na njegovo pređašnje « svedočenje » objavljeno malo ranije u *Ekspresu* (*L'Express*, 3-9 mart 1979, str.107-110).

10/ Godine 1961., Jevrej Raul Hilberg, vodeći zvanični istoričar («*historien orthodoxe* »), objavio je prvo, a **1985.** godine, i drugo izdanje svog najpoznatijeg dela, revizirano i korigovano. Razlika između ova dva sukcesivna izdanja je upečatljiva i može se objasniti samo uticajem revizionizma i njegovim trijumfima ostvarenim u međuvremenu. U prvoj ediciji, autor je sa sigurnošću tvrdio da je « uništenje evropskih Jevreja » započeto nakon dve sukcesivne Hitlerove naredbe. Pri tom on ne precizira ni datum ni sadržaj ovih naredbi. Potom se upušta u detaljno objašnjavanje političkog, administrativnog i birokratskog procesa destrukcije; na pr. usudio se čak da sa sigurnošću tvrdi da je u Aušvicu istrebljenje Jevreja bilo organizovano od strane biroa kojem je bilo istovremeno zaduženje dezinfekcija odeće i eksterminacija logoraša « *Destrukcija evropskih Jevreja* » (« *The Destruction of the European Jews*, **1961**, ponovo izdato 1979., Quadrangle Books, Chicago, str. 177, 570). U svom izdanju iz **1983.**, potpuno negirajući pređašnje afirmacije, R. Hilberg je iznenada došao do zaključka da je proces « uništenja evropskih Jevreja » ipak obavljen bez plana, bez ikakve organizacije, potpuno decentralizovano, bez projekta, bez budžeta, i samo zahvaljujući « **neverovatnom skladom duhova, uzajamnim prenošenjem identičnih misli** u srcu jednog koplikovanog, » nemačkog, « birokratskog sistema » (*an incredible meeting of minds, a consensus mind reading by a farflung bureaucracy*; *Newsday*, New York, 23. februar 1983, str. II/3). Ovu izjavu, R. Hilberg je potvrdio pod zekletvom na suđenju Ernestu Zundelu **16. januara 1985.** u Torontu (zapis originalnog teksta izjava, str. 848); nakon toga, svoju izjavu opet ponavlja ali drugim rečima u radikalno reviziranom izdanju svog dela (*The Destruction of the European Jews*, New York, Holmes & Meier, 1985, str. 53, 55, 62; francusko izdanje, *La Destruction des juifs d'Europe*, Paris, Fayard, 1988, str. 51, 53, 60). I na kraju, poslednji put izjavljuje istu rečenicu u **oktobru 2006** u intervjuu za *Le Monde* : « Nije bilo unapred utvrđene šeme. Pitanje o donešenju odluke ostaje delimično nerešeno : nikada nismo pronašli naredbu potpisanu od strane Hitlera, verovatno jer taj dokument nikada nije ni postojao. Ubeđen sam da se sve odvijalo u tišini jedne tajne strukture: svaka odluka je povlačila novu, ova opet sledeću i tako do kraja pri čemu je bilo sasvim nemoguće unapred predvideti narednu etapu » (*Le Monde des livres*, 20 octobre 2006, str. 12).

Komentar : Istoričar « Number One » genocida nad Jevrejima se našao u tako beznadežnoj situaciji da je bio prinuđen da se poretne i da gigantsku mašineriju za masivna ubistva objasni kao neki vid intervencije Svetog Duha. On pominje neki vid « susreta identičnih duhova » u okviru jednog birokratskog sistema i opisuje taj susret kao « neverovatan ». Ako je taj susret neverovatan, zašto bi se onda u njega i verovalo ? Treba li verovati u neverovatno ? Takođe evocira i nekakva navodna « čitanja misli » i njih kvalifikuje kao « savršeno usaglašena » ; ovo predstavlja samo jedno : obično intelektualno teoretisanje na bazi vere u natprirodno. Kako verovati u jedan takav fenomen, a naročito u okviru jednog gigantskog birokratskog sistema i to posebno onog III Rajha ? Treba napomenuti da su Hilbergovim primerom krenuli i drugi oficijelni istoričari odustajući od bavljenja istorijom i zapadajući u čiste metafizičke špekulacije i služeći se posebnim žargonom. Oni su se uglavnom dvoumili između verovanja u « intencionalističku » ili « funkcionalističku » verziju: prva bi značila da je istrebljenje Jevreja rezultat « intencije », jasne namere, odluke (još nedokazano) i na osnovu jasno definisanog plana (takođe ne dokazano) a prema drugoj verziji, navodna eksterminacija se dogodila sama od sebe, spontano i improvizovano, bez jasne namere i bez plana. Ovakave nejasne i maglovite teorije svedoče upravo o beznadu u kom su se našli zvanični istoričari, koji su, nesposobni da pronađu dokaze i dokumenta da podupru svoje tvrdnje, svoj rad sveli na presipanje iz šupljeg u prazno. U biti, prvi, « intencionalisti », nam kažu : « Sigurno da je postojala namera i jasan plan, samo ga mi još nismo pronašli i možda ga jednog dana i pronađemo », dok ovi drugi tvrde : « Nema potrebe tražiti dokaze da je postojala takva namera i nekakav plan jer se sve moglo odigrati i bez jasne namere, plana i traga ; dokaze te vrste je nemoguće pronaći jer nikada nisu ni postojali. »

11/ Godine 1986., alarmirani činjenicom da se nalaze u potpunoj nemogućnosti da nađu protiv-argument revizionistima, francuski Jevreji su odlučili da preduzmu sve moguće mere u smislu zabranjivanja revizionizma. Najistaknutiji u tome su bili Žorž Velers i Pjer Vidal-Nake zajedno sa velikim rabinom za Francusku, Rene Samuel Siratom - *Svakodnevni izveštaj Jevrejske telegrafске agencije, 2. Jun 1986., str.1,3 (Bulletin quotidien de l'Agence télégraphique juive, 2 juin 1986, p.1,3)*. Nakon četiri godine oni uspevaju da izdejtstvuju 13. jula 1990. godine, i to uz veliku pomoć jevrejina Lorona Fabijusa tada predsednika Narodne skupštine, izglasavanje specijalnog zakona koji omogućuje kažnjavanje svakoga ko javno ispolji revizionističke ideje na temu « istrebljenja jevreja » i to kaznama do jedne godine zatvora, 300 000 F (45 000€) i još nekim drugim. Ovakava otvorena primena sile je više nego očigledan znak nemoći.

Komentar : Ž. Velers i P. Vidal-Nake su bili naročito uznemireni sudskim iskazom od 26. aprila 1983. godine. (pogledajte paragraf 8.) Prvi od ove dvojice je zabeležio : « Sud priznaje da je (Forison) dobro dokumentovan. Što je netačno. Neverovatno je kako se sud mogao prevariti », *Pravo na život, jun - jul 1987. str. 13 (Le Droit de vivre, juin - juillet 1987, p. 13)*. Sledeći je napisao da je Žalbeni sud u Parizu « priznao kao ozbiljan

istraživački rad Forisona, i što je vrhunac svega, na kraju ga osudio samo zato što je zlonamerno agitovao sloganom u kojem je rezimirao svoje teze », *Ubice sećanja, Pariz, Otkriće, 1987, str. 182 (Les Assassins de la mémoire, Paris, La Découverte, 1987, p. 182).*

12/ Godine 1986, u mesecu avgustu, Mišel Debuar, bivši deportovani član otpora, profesor istorije, dekan fakulteta književnosti u Kenu (Caen), član Instituta Francuske, odgovoran u Istorijskom komitetu za Drugi svetski rat (Comité d'histoire de la Deuxième guerre mondiale) i u komisiji za istorijat deportacije, je izjavio da je na kraju, ipak, dotični « dosije kvaran » (« le dossier est pourri »). Precizirao je da dosije o kojem je reč, o istoriji nemačkog koncentracionog sistema, « iskvaren », po njegovim rečima, « s previše moralisanja, opsesivno i neumereno ponavljanim netačnostima, naročito kad su u pitanju cifre, amalgamima i generalizacijama ». Aludirajući na revizionističke studije, dodao je da postoje « s druge strane, vrlo ozbiljne kritike na račun ovih preterivanja », *Zapadna Francuska, 2.-3. avgust 1986. str. 6 (Ouest-France, 2-3 aout 1986, p. 6).*

Komentar : M. Debuar je bio profesionalni istoričar i to najkompetentniji u Francuskoj po pitanju istorije deportovanja. Do 1985. godine branio je striktnu tradicionalnu i oficijelnu verziju po tom pitanju. Po upoznavanju sa tezom revizioniste Onri Roka o navodnom svedočenju SS Kurt Gerštajna, shvatio je svoju grešku. Ne samo da ju je iskreno priznao nego je čak izjavio da, ako je sve do tada lično garantovao postojanje gasnih komora u Mathauzenu, da je to onda bilo greškom, i samo jer je verovao u ono šta se govorilo. (Njegova preuranjena smrt 1989. godine lišila je revizionistički tabor jedne eminentne ličnosti koja je se obavezala da će izdati jedno delo predviđeno da upozori istoričare na oficijelne, zvanično prihvaćene istorijske laži o Drugom svetskom ratu).

13/ Godine 1988, Profesor Arno Mejer, inače Amerikanac jevrejskog porekla, predavač savremene evropske istorije na Prinstonu, je izjavio na temu « nacističkih gasnih komora » : « Izvori materijala za studije gasnih komora su istodobno retki i nepouzđani » (Sources for the study of the gaz chambers are at once **rare and unreliable**, *The « Final Solution » in History*, New York, Pantheon Books, 1988, p. 362 ; na francuskom, *La « solution finale » dans l'histoire*, predgovor Pjer Vidal-Nake, Paris, La Découverte, 1990, p. 406).

Komentar : I dan danas, u 2006. godini, javno mnjenje nastavlja da veruje ono što mu se neumorno i bez prestanka sugerise u medijima, da je materijal za studije gasnih komora mnogobrojan i nediskutabilan. Na kolokvijumu na Sorboni 1982. godine, A. Mejer, kao i njegov prijatelj Pjer Vidal-Nake, nisu mogli da pronađu dovoljno teške reči za optužbu revizionista; pa ipak, šest godina kasnije, zaključci našeg ultra-oficijelnog istoričara su se značajno približili stavovima revizionista.

14/ Godine 1989, švajcarski historičar Filip Buran je, polazeći od nedokazanog stava da su gasne komore i genocid Jevreja zaista postojali, pokušao da tačno definiše kada i po čijoj odluci se pristupilo fizičkoj eksterminaciji evropskih Jevreja. U svom zadatku on nije uspeo ništa više da odmakne od njegovih kolega « intencionalista » i « funkcionalista » (*Hitler et les Juifs/ Genèse d'un génocide*, Paris, Seuil, 1989). On je bio prinuđen da konstatuje nepostojanje tragova zločina i da zabeleži ono što je nazvao « upornim i pedantnim uklanjanjem svih tragova » (str. 9). On se žali na « velike nedostatke u dokumentaciji » i dodaje : « Nije preostao ni jedan dokument potpisan od strane Hitlera kojim se naređuje eksterminacija Jevreja (...) Po svoj prilici, naredbe su izdavane usmeno. (...) tragovi po tom pitanju nisu samo retki i rasuti, već ih je teško i interpretirati » (str. 13).

Komentar : Evo još jednog profesionalnog historičara koji priznaje da nije pronašao ni jedan jedini dokument koji bi mogao podupreti oficijelnu tezu. Pri tom, javno mnjenje je ubeđeno da su dokazi Hitlerovog zločina brojni i nedvosmisleni, iako historičar koji je ispitao svu moguću dokumentaciju po tom pitanju nije pronašao ni jedan jedini dokaz već samo nešto što liči na « tragove » i u čiju interpretaciju nije siguran.

15/ Godine 1992, Jehuda Bauer, profesor na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu, je izjavio na međunarodnoj konferenciji o genocidu nad Jevrejima održanoj u Londonu sledeće : « Javnost i dalje nastavlja da ponavlja **budalastu priču (the silly story)** po kojoj se u Wannsee-u odlučilo o eksterminaciji Jevreja » (izveštaj Jevrejske telegrafске agencije objavljen u *The Canadian Jewish News*, 30/01/1992).

Komentar : Već na osnovu pažljivog čitanja « pismenog izveštaja » sednice Berlin-Wannsee održane 20/01/1942 može se zaključiti da su Nemci planirali « definitivno **teritorijalno rešenje (eine territoriale Endlösung)** jevrejskog pitanja », čija bi posledica bila jedno « obnovljeno jevrejstvo » na geografskom području koji bi trebalo definisati. Prilično zakasnela izjava J. Bauera je samo potvrda prethodne činjenice i definitivna i potpuna devalorizacija ovog najbitnijeg argumenta eksterminacionističke teze. Dodajmo, s naše strane, na to da istrebljenje Jevreja nije bilo odlučeno ni u Wannsee-u ni bilo gde drugde. Izraz « eksterminacioni logori » je čista izmišljotina i u potpunosti fabrikovana od strane američke ratne propagandne mašinerije. Brojni primeri dokazuju da je u toku samog rata ubistvo jednog jedinog Jevreja ili Jevrejke izlagalo počinioca tog zločina, bez obzira bio on civilno ili vojno lice, pripadnik SS-a ili ne, riziku izlaska pred preki sud nemačke vojske i kazni streljanjem (tokom zadnjih šezdeset godina ni jedan od zvaničnih historičara nije objasnio ovu činjenicu inače obelodanjenu od strane branilaca niremberškog suda).

16/ Godine 1995, u mesecu Januaru, francuski historičar Erik Konan, autor zajedničkog dela sa Onri Ruso-om *Viši, prošlost koja ne prolazi*, (« *Vichy, un passé qui ne passe pas* », Paris, Gallimard, 2001 (1994, 1996)), je izjavio da sam ipak s pravom tvrdio, krajem sedamdesetih godina, da je gasna komora u Aušvicu, a posećivana od strane miliona turista, u potpunosti neautentična. Prema izjavi E. Konana, datoj za jedan veliki francuski

dnevni list : « **Sve je tamo lažno (...)**. Krajem sedamdesetih godina, Robert Forison je utoliko bolje i lakše eksploatisao te falsifikate ukoliko su odgovorni muzeja odbijali da to priznaju ». E. Konan nastavlja : « (Osobe), kao Teo Klajn, žele da se gasne komore zadrže takve kakve jesu i da se javnosti obrazloži ovo **prerušavanje** : Istorija je takva kakva je; bolje je jednostavno samo opisati, pa čak i u slučajevima kada je to jako komplikovano, nego se upuštati u **bespotrebna maskiranja i lažiranja** ». Potom E. Konan navodi šokantnu izjavu zamenice direktora Nacionalnog muzeja Aušvic, koja ne želi da prihvati da posetiocima obrazloži ovo « **prerusavanje** » : On piše : « Kristina Oleksi (...) nikako da se reši : « Za sada, zadržaćemo je onakvu kakva jeste (tu prostoriju označenu kao gasna komora) bez ikakvih preciziranja posetiocima. Isuviše je to komplikovano. A za kasnije ćemo videti ». » (Erik Konan, «Auschwitz: la mémoire du mal», *L'Express*, 19-25/01/1995, p. 68).

Komentar : Izjava ove Poljakinje odgovorne u muzeju Aušvic je sasvim jasna: lagali smo, lažemo, i sve do nove naredbe nastavićemo da lažemo. Godine 2005. upitao sam E. Konana da li su odgovorni muzeja u Aušvicu demantovali ili zvanicano protestvovali zbog njegovog navoda izjave K. Oleksi 1995. godine. Odgovorio mi je da nije bilo ni demantovanja ni protesta. Godine 1996. ova kao i druge obmane vezane takođe za logor Aušvic I su bile raskrinkane i od strane dva jevrejska autora, Roberta Jan van Pelta i Deборе Dvork, u zajedničkom delu : « Aušvic, od 1270. do danas », (« *Auschwitz, 1270 to the Present* », Yale University Press, 443 p. Evo primera od nekolicine izraza koji su ispisani njihovim perom : « posleratno zamaskiranje », « dodaci », « poništavanja », « suprimiranja », « rekonstrukcija », « najvećim delom posleratna rekonstrukcija » (str. 363), « rekonstruisano », « uzurpirano », « ponovo napravljeno », « četiri otvora u krovu, koja bi trebalo da su služila za ubacivanje Ciklon B-a u gasnu komoru ispod, su napravljena (posle rata) » (str.364), « falsifikovano », « netačno », « dezinformacija », « neodgovarajuće » (str.367), « falsifikujući » (str.369). U 2001., ova lažna « potemkinska » gasna komora je takođe bila raskrinkana u knjižici dopunjenoj sa dva CD-Rom-a i nazvanoj : Negacionizam. Knjižicu su napisali Žan-Mark Turan i Valeri Igune a predgovor je potpisala Simon Vej (*Radio-France* - INA, Vincennes, Frémeaux et Associés).

17/ Godine 1996., francuski istoričar Žak Benak, levičar i već od 1978. godine jasno opredeljeni anti-revizionista, je na kraju ipak priznao da nema dokaza o postojanju nacističkih gasnih komora. On piše da nam ne preostaje ništa drugo nego da konstatujemo « nepostojanje dokumenata, tragova ili drugih materijalnih dokaza » (*Le Nouveau Quotidien de Lausanne*, 02/09/1996, p.16, et 03/09/1996, p.14). Pa ipak, on tvrdi da i dalje veruje u postojanje tih magičnih gasnih komora.

Komentar : Jednom rečju, Z. Benak tvrdi : « Dokaza nema ali ja verujem », dok revizionista razmišlja na sledeći način : « Nema dokaza, dakle ja odbijam da verujem i moja dužnost je da protestujem ».

18/ Godine 2000. na kraju svog dela *Istorija negacionističkog pokreta u Francuskoj* (« *Histoire du négationnisme en France* », Paris, Gallimard), Valeri Igune objavljuje dugačak tekst na kraju kojeg, Žan-Klod Presak, jedan od vodećih suparnika revizionista, potpisuje akt definitivne kapitulacije. Prema rečima profesora Mišela Debuara, on izjavljuje da je dosije koji se tiče nacističkog koncentracionog sistema « truo », i to definitivno i bez ikakve nade da se spase. On se pita : « Može li se bilo šta promeniti po tom pitanju ? » i odgovara : « Prekasno je ». Takođe dodaje : « Trenutna, inače trijumfalna prezentacija nacističkog koncentracionog sistema je osuđena na propast ». On završava zaključkom da sve ono što je izmišljeno u vezi sa više nego realnim stradavanjima će bez sumnje završiti kao « istorijsko smeće » (str. 651-652). Ovaj štićenik francuskog Jevreja Serža Klarsfelda i američkog rabina Majkla Barenboma, inače stručnog (naučnog) direktora Holokost muzeja u Vašingtonu, je 1993-1994 godine bio proslavljan širom sveta kao genijalni istraživač koji je svojom knjigom *Krematorijumi Aušvica, mašinerija za masovna ubijanja* (« *Les Crématoires d'Auschwitz, la machinerie du meurtre de masse* », Paris, CNRS éditions, 1993.), definitivno zadao smrtonosni udarac revizionističkoj « aždaji ». Sada ga vidimo kako u knjizi V. Igunea potpisuje svoju definitivnu kapitulaciju.

Komentar : Svetska javnost je potpuno neupućena u činjenicu od kapitalnog značaja : čovek providenja, kojeg je svetska štampa predstavila kao genijalnog istraživača koji je uspeo da pronađe naučni dokaz o postojanju nacističkih gasnih komora je završio priznavši svoju grešku. Par godina kasnije, ni jedno jedino sredstvo štampe nije izvestilo javnost o njegovoj smrti.

19/ Godine 2002, prethodno napomenuti R.J. van Pelt je izdao *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, XVIII-571 p. Dejvid Irving, inače « polu revizionista » i s nepotpunim poznavanjem revizionističke argumentacije, je izgubio proces za klevetu koji je, i to prilično neobazrivo, poveo protiv američkog akademika jevrejskog porekla Deборе Lipstad. On je nespretno pokušao da podrži tezu – inače sasvim tačnu – prema kojoj gasne komore u Aušvicu nisu postojale. Pa ipak, on je uspeo da osvoji jednu bitku od ključne važnosti, i kojim bi, a u slučaju da su sudija Čarls Grej i njegovi naslednici imali više hrabrosti, uspeo da izvojeva i definitivnu pobedu. Ključni argument se mogao rezimirati u jednostavnoj formuli sastavljenoj od četiri reci koju sam lično lansirao u 1994. godini : « No holes, no Holocaust » (« **Nema otvora, nema ni Holokosta** »). Do mog zaključka sam došao na sledeći način : 1. Aušvic je u centralna tačka « Holokosta » ; 2. Veliki krematorijumi Aušvic-Birkenau, ili Aušvic-II, su u samom centru ogromnog kompleksa Aušvic ; 3. U srcu ovih krematorijuma bi navodno trebale da se nalaze jedna ili više gasnih komora ; 4. Danas je, samo u jednom jedinom od ovih krematorijuma (krematorijum br. 3), iako razrušenom, moguće ispitati prostoriju koja je trebala da predstavlja gasnu komoru ; to je po pretpostavci mesto isto tako pretpostavljenog zločina ; 5. Danas nam se objašnjava da je sam akt ubijanja jevrejskih zatvorenika zbijenih u toj prostoriji izvršavan tako što je, jedan SS, hodajući po betonskom krovu navodne gasne komore, prosipao granule Ciklon B-a kroz 4 otvora (rupe), pravilnog oblika, u krovu ; 6. Međutim, dovoljno je samo pogledati i uveriti se svojim očima da takvi otvori nikada nisu ni postojali ; 7. Dakle, u tom slučaju ni sam zločin nije bio moguć. R. J. van Pelt, svedočivši protiv D. Irvinga, bio je na pravim mukama da pronađe protiv-argument. Na kraju, ni on ni njegovi saradnici nisu u tome uspeli. Sudija Grej je takođe morao priznati « the apparent absence of evidence of holes » (« očigledno nemanje dokaza

o postojanju otvora », zvanični izveštaj, str. 490) i uopšte da zaključi da « contemporaneous documents yield little clear evidence of the existence of gas chambers designed to kill humans » (« postojeća dokumenta daju malo jasnih dokaza o postojanju gasnih komora napravljenih za masivna ubistva ljudi », str. 489 ; za detaljniji uvid pogledati strane 458-460, 466-467, 475-478 i 490-506). Čak i u samom tekstu njegove presude, Čarls Grej priznaje svoje iznenađenje : « I have to confess that, in common I suspect with most other people, I had supposed that the evidence of mass extermination of Jews in the gas chambers at Auschwitz was compelling. I have, however, set aside this preconception when assessing the evidence adduced by the parties in these proceedings » (13.71). (« Moram da priznam, da sam kao i većina drugih ljudi pretpostavljao da su dokazi o masivnom istrebljenju Jevreja u gasnim komorama bili daleko uverljiviji. Naravno, ovo moje predubedenje nije imalo ni malo uticaja na pretres priloženog materijala kako od strane tužioca tako i odbrane»). Neuspeh istoričara-tužioca je ovde više nego očigledan i D. Irving je normalno trebao da dobije ovaj proces i to samo zahvaljujući navedenoj konstataciji sudije koji mu je inače bio krajnje nenaklonjen: preostala originalna dokumenta nam dakle daju vrlo malo jasnog dokaznog materijala o postojanju nacističkih gasnih komora a samim tim i politike nacističke Nemačke u smislu eksterminacije Jevreja. Na kraju krajeva, zar ovo nije kao što smo se već prethodno uverili, već donešen zaključak većine jevrejskih istoričara počevši od onog Leona Poliakova iz 1951 godine.

20/ Godine 2004. francuski istoričar Floron Bajar je objavio sledeće delo : *Finalno rešenje jevrejskog pitanja* (*La « solution finale de la question juive »*. *La technique, le temps et les catégories de la décision*, Paris, Fayard, 640p.) Godine 2005, u jednom sažecju ovog dela mogli smo pročitati : « Znamo da Fuhrer nije ni sastavio, ni potpisao naredbu za uništenje Jevreja, da su odluke - a kojih je bilo više – donešene u toku tajnih sastanaka sa Himlerom, možda Hejdrihom i/ili Geringom. Pretpostavlja se da je, namesto direktne naredbe, Hitler mnogo verovatnije samo dao svoje odobrenje na predloge projekata svojih sagovornika. On se najverovatnije nije usmeno ni izjašnjavao vec jednostavno ćutanjem davao znak svog odobravanja i pristanka » (Yves Ternon, *Revue d'histoire de la Shoah*, juillet – décembre 2005, p. 537).

Zapazanje : Skoro svaka upotrebljena reč svedoči o autorovim proizvoljnim nagađanjima. Svojom ninačemu zasnovanoj teoriji o tome kako se Hitler dao razumeti « svojim ćutanjem-odobravanjem », on ne radi ništa drugo nego preuzima teoriju Firerovog odobravanja « klimanjem glavom » ! (« nod »), iznešenu od strane profesora Kristofera Brauninga u toku Zundelovog suđenja u Torontu 1988. godine. Ni jedan od akademika anti-revizionista do sada nije pao ovako nisko kao ovaj « šabat-goj » ; do te mere je oficijelna teza, raskrinkana trijumfalnim argumentacijama revizionista, izgubila u potpunosti svoj naučni karakter.

Bilan revizionističkih pobjeda

Rekapitulirajmo ukratko prethodno navedene pobjede revizionista.

Suočeni sa revizionističkom argumentacijom, zvanični historičari navodne fizičke eksterminacije Jevreja su okončali priznavajući, sa istorijske i naučne tačke gledišta, da im više nije preostao nijedan jedini argument koji bi bio u stanju da podupre njihove ozbiljne optužbe. Oni su priznali: 1) da ne postoji ni jedan dokument koji može da dokaže navodni zločin ; 2) da nisu u stanju da demonstriraju niti objasne na bilo kakav način « zločinačko oružje » ; 3) da ne poseduju ni dokaze ni elemente dokaznog materijala ; 4) da ne mogu imenovati ni jednog autentičnog svedoka (pogledaj gore, navod reci S. Vej) ; 5) da je njihov dosije u *kvaranom* stanju (takođe gore navedeno), *nepopravljivo iskvaren* i da će neminovno *završiti kao istorijsko smeće* ; 6) da su prethodno navođeni izvori informacija ne samo mnogo ređi nego što se to smatralo nego da su i sumnjivog karaktera; 7) da su navodni tragovi malobrojni, rasuti, i da ih je tesko interpretirati ; 8) da su se služili falsifikacijama, prurušavanjima, lažiranjima ; 9) da se često kao važan argument zvanične teze navodila « glupa priča » (vidi iznad) o tome kako je odluka o eksterminaciji Jevreja donešena 20. Januara 1942. u Berlin-Vansiju ; 10) da je najvažniji među njima, historičar Raul Hilberg, primoran da sve objasni, i to na krajnje neozbiljan način, navodnom inicijativom nemačkih činovnika donešenom bez ikakvog reda, plana, uputstava, bez kontrole i, po svoj prilici, samo zahvaljujući jednim *neverovatnim skladom duhova* i *uzajamnim prenošenjem identičnih misli*. Ovi historičari takođe nisu uspeli da daju odgovor ni na jedan zahtev postavljen od strane revizionista : 1) « Pokažite mi ili nacrtajte nacističku gasnu komoru » ; 2) « Donesite mi barem jedan jedini dokaz, i to po vašem izboru, na osnovu kojeg se može dokazati da se genocid stvarno dogodio » ; 3) « Pokažite mi jedno svedočanstvo, jedno jedino, i to najverodostojnije po vašem mišljenju » ili na pr. 4) « Nema otvora, nema ni Holokosta ». Zatečeni, « dvorski historičari » (« les historiens de cour »), su pribegavali zakonskim optužbama u borbi protiv revizionizma, što je ponekad izazivalo i kontra efekat kada bi čak i sud bio prinuđen da oda priznanje iskrenom i savesnom radu revizionista ili pak izrazavao sopstveno iznenađenje pred odsustvom ili skromnošću dokumentovanih dokaza tužilaca. I tako, prvo u Francuskoj a zatim i u drugim evropskim zemljama, ti tužioci su izglasavali specijalne zakone kojim bi učukali revizioniste. Ovim su potpisivali i sopstveni poraz : pribegavajući tim specijalnim zakonskim merama, represiji i zatvaranjima, oni su samo priznavali svoju nemoć da svoje tvrdnje argumentuju razumno, koristeći se istorijskim i naučnim činjenicama.

Na stotine drugih argumenata bi mogle ovde biti navedene koje bi dokazale, i to s naučno-istorijskog stanovišta, da **nije preostao više ni jedan jedini kamen u ogromnom zdanju laži « Holokost » ili « Šoa » sektaša**. Nasuprot ovom opustošenom pejzažu iskonstruisala se jedna solidna građevina revizionističke literature. U njoj možemo pronaći nebrojena dokumenta, fotografije, ekspertize, sudske stenografske zapise, naučno-tehničke izveštaje, svedočanstva, statističke analize (studije), a sve to u vezi sa svim mogućim aspektima istorije Drugog svetskog rata, koji nam pokazuju realnu sliku sudbine evropskih Jevreja i dokazuju na jedan spektakularan način da je jevrejska verzija ovog događaja samo jedan običan mit. **Počevši od običnog mita, pa preko mitologije Jevreji su stigli do same religije – ili bolje rečeno pseudo-religije**. Danas oni sve više liče na sveštenike koji propovedaju i besomučno ponavljaju « svete formule », a očigledno bez ikakve vere u njih. Oni ni sami više ne veruju u njihov « credo ». I tako, tokom zadnje decenije, savetuju svojim poslušnim ovčicama da budu sto je moguće više diskretniji kada je reč o gasnim

komorama. U svojim memoarima veliki lažni svedok Eli Vizel je napisao 1994. godine : « Gasne komore bi trebalo sakriti od nediskretnih pogleda i maštanja », *Sve reke se ulivaju u more* (« *Tous les fleuves vont à la mer...*, Paris, Le Seuil, 1994, p. 97). Isto tako, Klod Lantzman (autor filma *Šoa*), Danijel Goldhagen (autor *Izvršioća Hitlerovog testamenta*, « *Hitler's Willing Executioners* »), Simon Vej (bivša predsednica evropskog parlamenta, prethodno navedena), Fransoa Leotar (bivši ministar) su od pre nekolicinu godina postali iznenađujuće rezervisani, oprezni i diskretni kad je u pitanju gore navedena tematika. Pre par meseci, Žak Atali (jevrejski biznismen i istoričar) je izjavio : « Neuporedivo veći broj izvršenih ubistava nad Jevrejima je bio izvršen « konvencionalnim sredstvima », individualnim naoružanjem nemačkih vojnika i žandarma, i to između 1940. i 1942., a ne « u fabrikama smrti », tek kasnije ustanovljenim », *Grupe kriminalaca ?* (« *Groupes de criminels ?* », *L'Express*, 1er juin 2006, p. 60). Ovakav indirektan način postepenog odustajanja od mita nacističkih gasnih komora postaje uobičajen. Sada se na razne načine pokušava da zameni laž o Aušvicu novom laži o Babi Jar-u ili drugim jos fantastičnijim masakrima u Ukrajini ili na teritoriji baltičkih zemalja. Međutim, i dalje nam se ne prilažu naučni dokazi o tome kao na pr. izveštaji ekshumacija i autopsija na način kako je to urađeno u slučaju stvarnih zločina počinjenih od strane Rusa u Katinu, Vinici ili drugde. Kada je reč o broju mrtvih u Aušvicu, više nam se ni ne pominje cifra od 9 000 000 (napomenuta u *Noći i Magli*, « *Nuit et Brouillard* »), 8 000 000, 6 000 000 ili od 4 000 000 (zabeležene na Nirenberškom suđenju ili spomenicima u Aušvic-Birkenau do 1990). Trenutno nas sasvim zadovoljavaju cifre od 1 500 000 (zapisanim na tim istim stelama počevši od 1995), ili od 1 100 000 ili 700 000 (kako je zapisao Ž.-K.Presak), ili čak sa 510 000 (koliko je zaključio Fritjof Mejer u 2002 : *Broj žrtava u Aušvicu*, (« *Die Zahl der Opfer von Auschwitz* », Osteuropa, mai 2003, p. 631 – 641) ; a opet i te nove cifre su isto tako neopravdane i nedokazane kao i one prethodne.

Opšti zaključak

Ukazana nam je privilegija da danas, na početku XXI veka, budemo svedoci raskrinkavanju jedne od najvećih laži u istoriji čovečanstva. **Mit « Holokosta » je možda sijao svetlom stotinama baklji ali u stvarnosti on polako sagoreva.** On je omogućio da se na teritoriji Palestine oformi jedna ratnička kolonija nazvana « Jevrejska država » dotirana jednom « Jevrejskom armijom ». Čitav zapadni svet opteretila je bremenom svoje tiranije koji prožima sve sfere intelektualnog, akademskog i medijskog, javnog, života. Do srži je zatrovala jednu veliku zemlju kao što je Nemačka. Iznudila je od nje, a takođe i od drugih zapadnih zemalja, basnoslovne sume novaca u markama, dolarima ili evrima. Zatrpara nas filmovima, muzejima, knjigama koje šire plamen mržnje u istom onom duhu koji propoveda Talmud. Poziva na krstaške ratove protiv « osovine zla » i u tu svrhu po narudžbini fabrikuje besramne laži identične onoj Velikoj Laži o « Holokostu » jer navodno nema nikakve razlike između « oružja za masovna ubijanja » Adolfa Hitlera i onih Sadama Huseina. Optužuje i obavezuje skoro celo čovečanstvo na « pokajanje » i « odštetu » ili zbog navodnih aktivnosti na štetu i protiv « izabranog naroda », sudelovanja u počinjenim zločinima ili pak zbog navodne ravnodušnosti spram sudbine jevrejskog naroda u toku Drugog svetskog rata. Iza sebe je ostavila čitav niz montiranih sudskih procesa a sve počevši od sramnog Nirenberškog suđenja. Direktno je uzrokovala hiljade vešanja nemačkih vojnika, jednu monstruožnu « čistku », proterivanje miliona ljudi sa zemlje njihovih predaka, pljačke, na desetine hiljada skandaloznih sudskih procedura, a vođenih čak i danas protiv navodnih ratnih zločinaca u njihovim zadnjim decenijama života i sve uz pomoć lažnih svedočenja takozvanih « čudom-preživelih » Jevreja. Sve te

strahote, neumerenosti u lažima i mržnji, taj « hibris » (oholost u ponižavanju) koji kad tad sudbina uvek kažnjava, sve to mora prestati. Ni jedan narod na svetu se nije pokazao toliko tolerantnim u odnosu na tu jevrejsku oholost kao arapski ; a evo i on je na koncu svog strpljenja. On će se na kraju i osloboditi svog jevrejskog bremena i time dati do znanja Zapadu da je došlo vreme da se umesto nasilnog podržavanja oružjem jedne potpuno veštačke tvorevine kao što je Izrael i koja opstaje samo na račun te sile pronade rešenje za jedan istinski i dugoročni mir. Čak i na tom istom Zapadu, u SAD, pojedincima se otvaraju oči i polako svima dolazi do svesti ogroman rizik kojem se izlaže čitava međunarodna zajednica u svom nastavljanju da se bezuslovno potčinjava lažnoj religiji «Holokosta», najubojitijem oružju, štitu i maču izraelske države.

Praktični zaključak

Postoji niz praktičnih mera koje mogu biti preduzete u borbi protiv ove lažne religije čije se svetište nalazi u Aušvicu.

Kao što je opšte poznato, famozna gasna komora se nalazi tačno u centru logora u Aušvicu. Do današnjeg dana, otprilike oko 30 miliona turista su je posetili. Reč je o prevari ; svi istoričari su toga svesni a odgovorni muzeja u Aušvicu to znaju najbolje. Koncentracioni logor u Aušvicu se, na zahtev poljske vlade, od 26. Oktobra 1979. godine nalazi pod okriljem UNESCO-a našavši se na spisku zaštićenih spomenika kulturnog nasleđa čovečanstva (Cultural Property) ; na ovoj instituciji sada leži **sva odgovornost u smislu zaštite autentičnosti ovog memorijala. Lično predlažem, da se podnese zvaničan ukaz UNESCO-u o ovoj prevari, koja u našem slučaju predstavlja direktan napad na obrazovanje, nauku i kulturu. U širem smislu mogli bi da preuzmemo reči koje je izgovorio 1979. godine Žan-Gabrijela Kon Bendita : « Izborimo se da se unište gasne komore koje pokazujemo turistima u logoru u kome sada sa sigurnošću znamo da nikada nisu postojale »** (*Libération*, 5 mars 1979, p.4).

Postoje takođe i drugi načini da se povede borba protiv tiranije mita o « Holokostu », za početak obelodanjenjem i obaveštenjem javnog mnjenja o « trijumfima revizionizma » a koji su do sada brižno skrivani. Verujem da će revizionisti prisutni na ovom skupu doprineti svojim predlozima u smislu ostvarenja ovog cilja kako bi zajedno mogli da o tome prodiskutujemo.

Praktikujući svoje lažne tvrdnje u ovako velikoj meri, propovednici « Holokosta » su polako učinili da ih ceo svet omrzne ; postali su neprijatelji čitavom čovečanstvu. U toku proteklih 60 godina postepeno su uspeali da optuže skoro ako ne i ceo svet. Prvenstveno Nemačku a potom i sve one koji su u savezništvu s njom verovali da se moraju boriti protiv Staljina isto tako kao što su oni u suprotnom taboru bili ubeđeni da se moraju suprotstaviti Hitleru. U svom frenetičnom optuživanju, jevrejske organizacije su otišle tako daleko da su čak osuđivale Saveznike za njihovu navodnu kriminalnu « indiferentnost » spram sudbine evropskih Jevreja. Optužile su Ruzvelta, Čerčila, Degola, Papu Pija XII, organizaciju Crvenog krsta, takođe mnoge druge ličnosti, institucije i zemlje zato što navodno nisu javno osudile postojanje « gasnih komora ». A kako se one uopšte i mogle verovati sa sigurnošću u nešto što je više nego očigledno bila samo groteskna ratna glasina ? Dovoljno je samo pročitati delo Jevreja Valtera Lakera, *The Terrible Secret* («Zastrašujuća tajna », London, Veidenfeld & Nikolson, 1980, 262 p.), koje na barem

tridesetak mesta govori upravo o toj skeptičnosti savezničkog tabora, inače savršeno opravdanoj, u odnosu na brojne glasine koje su poticale iz jevrejskih izvora. Vođene su čak i istrage koje su dovele do opšteg zaključka da su te glasine bile u potpunosti neopravdane. **Saveznici i ostali optuženi su se pokazali upravo oštromnim i pronicljivim a nikako indiferentnim. Upravo iz razloga te iste oštromnosti, nakon rata, Čerčil, Degol i Ajzenhauer su bili jako obazrivi da u njihovim govorima i memoarima ne pomenu, ili to urade najviše samo jednom, tkz « gasne komore ».**

Ratu i ratnoj propagandi su neophodne **laži** na isti onaj način kako su se krštaski ratovi i duh krstaša hranili **mržnjom**. Nasuprot tome, mir i prijateljstvo među narodima mogu opstati samo u slučaju velike obazrivosti kad su u pitanju **tačnost i istinitost** u procesu istorijskih istraživanja; istraživanja koja se po svaku cenu moraju voditi u uslovima potpune **slobode**.

Dva dodatka na temu navodne gasne komora u Aušvicu-I

1) Izjava Erika Konana iz 1995. godine

Još jedan ozbiljan problem : šta učiniti sa plagijatima nasleđenim od strane komunističkog režima ? 50-ih i 60-ih godina, više objekata, koji su nestali ili promenili njihovu namenu, su bili pogrešno rekonstruisani i potom predstavljeni kao autentični. Pojedini odviše « novi », su zatvoreni i nedostupni javnosti. A da ne govorimo o gasnim komorama za suzbijanje vaši, ponegde predetavljanim kao eksterminacione gasne komore. Ovakvi propusti su puno poslužili negacionistima, i predstavljaju polaznu tačku njihovih špekulacija. Najbolji primer je onaj krematorijuma I, jedinog u Aušvicu I. U mrtvačnici ovog krematorijuma je bila instalirana prva gasna komora. Ona je funkcionisala kratko, početkom 1942. : izolacija zone oko ove gasne komore koja je bila neophodna za njeno neometano funkcionisanje je isuviše remetila funkcionisanje logora. Iz tog razloga je odlučeno, krajem aprila 1942. godine, da se smrtonosna gušenja gasom izmeste u Birkenau i gde su vršena, i to esencijalno nad jevrejskim zarobljenicima, u masivnim proporcijama. Krematorijum I je nakon toga bio transformisan u vazdušno sklonište, sa salom za operacije. U 1948. godini, pri konstrukciji muzeja, krematorijum I je bio vraćen u njegovo prvobitno pretpostavljeno stanje. Sve je u njemu lažno i netačno: Dimenzije gasne komore, pozicija vrata, otvori za ubacivanje Ciklon B-a, peći, rekonstruisanih na osnovu sećanja nekolicine preživelih, visina dimnjaka. Krajem sedamdesetih godina, Robert Forison je utoliko bolje eksploatisao ove propuste ukoliko su odgovorni muzeja odbijali da ih priznaju. Američki negacionisti su upravo snimili film u toj gasnoj komori (i dalje predstavljanoj kao originalnoj) : mi ih tu vidimo kako ispituju posetioce koristeći se svojim « otkrićima ». Jedan od prvih istoričara koji je tačno utvrdio istorijat te gasne komore, njene modifikacije pre i posle rata, Žan-Klod Presak, predlaže da se ona restauriše u njeno pravo prvobitno stanje iz 1942., a bazirajući

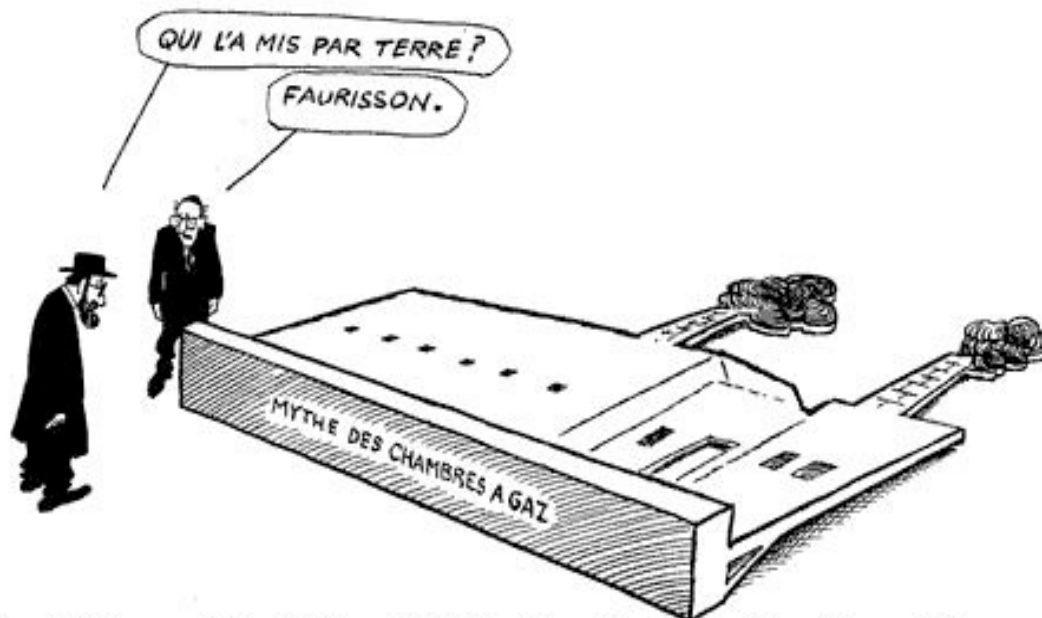
se na nemačkim planovima koje je upravo pronašao u sovjetskim arhivama. Drugi, kao Teo Klajn, su za to da se ona zadrži u postojećem stanju, ali sa objašnjenjem za ovo njeno prerušavanje (le travestissement) : « Istorija je takva kakva je; bolje je samo jednostavno opisati, pa čak i u slučajevima kada je to jako komplikovano, nego se upuštati u lažna i nepotrebna nadodavanja. » Kristina Oleksi, čija direktorska kancelarija, a koja se nalazi u bivšoj SS bolnici, za to ne želi ni da čuje : « Za sada je zadržavamo u stanju u kakvom jeste i ništa ne objašnjavamo posetiocima. To bi isuviše zakomplikovalo stvari. Za kasnije ćemo videti. » (Eric Conan, « Auschwitz : la mémoire du mal », L'Express, 19-25 janvier 1995, pages 54-69 ; p. 68).

U svojoj dugačkoj studiji, E. Konan je želeo da nam da do znanja koliko je daleko « pamćenje » od istorije. To je uradio bez dovođenja u pitanje dogme « Holokosta » ; on je otišao tako daleko da je čak otvoreno deklarirao svoje verovanje u postojanje oružja za masivna ubijanja nazvanog « gasne komora » i naveo kao tačne pretpostavke koje nemaju ni najmanje naučno obrazloženje. Pa ipak bio je dovoljno hrabar da osudi ozbiljne laži i falsifikacije kao što je ona **famozne** « gasne komore » koju predstavljamo posetiocima Aušvica kao autentičnu. Usuđuje se takođe da prizna da sam krajem sedamdesetih godina na tu temu imao potpuno pravo. Kada sam ga 2005. pitao da li je njegova studija izazvala bilo kakve reakcije ili protestacije, naročito od strane odgovornih Nacionalnog muzeja u Aušvicu i Kristine Oleksi, on je odgovorio : « Nikakve ».

2) Tekst knjižice CD Rom-a s predgovorom Simon Vej

Motivaciju (Robert Forison) sigurno ima : istinoljublje, to je njegova opsesija. A njegovo akademsko obrazovanje je po njemu dovoljna garancija da mu se veruje na reč. Čita Morisa Bardeša. Otkriva Pola Rasinijea. Dešifruje Ramboa, Lotreamona i Apolinera. Brilljantan i kultivisan, ali ništa manje provokativan. Tokom sedamdesetih godina je u punom poslu. Rađa se njegova književno-istorijska metoda. Posećuje archive Aušvica. Polako se kristališe njegov negacionizam. A on se zasniva na tačnoj činjenici: gasna komora u Aušvicu I je « rekonstruisana » posle rata, pošto je u toku prethodnog služila kao skladište za lekove SS-a i kao vazdušno sklonište nakon puštanja u rad gasnih komora u Aušvicu II-Birkenau ; ono što je on mogao tamo videti (a što i dalje može da se vidi) je pretpostavka kako je gasna komora mogla da izgleda. To se mora priznati. Međutim, to nije sprečilo Roberta Forisona da tvrdi da je u pitanju prevara čiji su autori Jevreji (*Le Négationnisme, 1948-2000*). Razgovori vođeni na radiju « France Culture » urednik Jean-Marc Turine. Knjižicu napisali Valérie Igounet i Jean-Marc Turine, predgovor Simone Veil, Vincennes, Frémeaux et associés, 2001, 48 strana ; str.27-28).

Na sledećoj strani dva crteža « Šar-a » (« Chard »)

Chard | France | 2nd Prix

Trophée + Mention Honorable

1. Novembar 2006. : crtež « Šar-a » (Fransoaz Pišar, Pariz) dobija drugu nagradu na međunarodnom konkursu karikatura na temu « Holokosta », organizovanoj u Iranu.

CHARD

Profesor Bruno Golniš je samo izjavio da se na temu gasnih komora istoričarima mora omogućiti potpuna sloboda izražavanja. Prvo je bio suspendovan kao predavač na Univerzitetu Lion-III na pet godina. Potom je, 7. i 8. Novembra 2006., izveden pred sud u Lionu, kojim su predsedavali Fernan Šir i dva njegova pomoćnika. Razni pritisci i ucene su ga primorali da prizna pred sudom verodostojnost genocida nad Jevrejima i nacističkih gasnih komora. Presuda će biti donešena 18. Januara 2007. Treba imati u vidu da je u Francuskoj zakonom zabranjeno osporavanje postojanja nacističkih zločina protiv Jevreja i to « čak i kada (misli se na osporavanje) je ono predstavljeno u prikriivenoj, sumnjivoj formi ili insinuiranjem » (Code pénal, 2006, p.2059). Prema tome, na tu temu, ne samo da se ne sme protestvovati neko čak ni **odavati prividan utisak da se to čini.**

AAARGH

<http://aaargh.com.mx>

<http://vho.org/aaargh>

<http://revurevi.net>